

від упередженості, заінтересованості, необ'єктивності та несправедливості [3, ст.82-83].

Наукового підходу та вирішення потребує також питання дисциплінарних стягнень, які можуть бути накладені на суддів. Чинний Закон України «Про судоустрій і статус суддів» передбачає при вирішенні питання притягнення судді до дисциплінарної відповідальності накладення тільки одного виду дисциплінарного стягнення – догани, підстави застосування якої закріплені ст. 83 Закону. При цьому звільнення суддів, вказаний Закон не визначає як дисциплінарне стягнення. Однак у розділі VII Закону встановлено загальні умови звільнення суддів, серед яких порушенням суддею вимог щодо несумісності та порушення присяги. На нашу думку, ці умови доцільно віднести до підстав дисциплінарної відповідальності. Тим більше, що у пунктах 4 та 6 ч.4 ст. 54 Закону встановлено обов'язок судді додержуватися присяги та вимог щодо несумісності. Тому логічно, що порушенням суддею зазначених службових обов'язків є дисциплінарним проступком і спричиняє настання дисциплінарної відповідальності.

Аналіз норм, що регулюють дисциплінарну відповідальність суддів, дає підстави вважати, що фактично існує такий вид дисциплінарного стягнення щодо судді, як звільнення у разі порушення присяги або вимог щодо несумісності. Якщо вважати такі порушення дисциплінарним проступком, то відповідальність за них у вигляді звільнення є дисциплінарним стягненням. Зауважимо, що доповнення переліку дисциплінарних стягнень таким видом, як звільнення судді, підтверджується і тим, що відповідно до Закону України «Про вищу раду юстиції» подання про звільнення судді з посади до органу, який його призначив чи обрав вносить Вища рада юстиції України.

Таким чином, звільнення суддів з посади відбувається в межах реалізації такого правового інституту, як дисциплінарна відповідальність. Тому звільнення повинно застосовуватися як найсуворіший вид дисциплінарного стягнення для суддів.

На підставі зазначеного вважаємо, що до переліку дисциплінарних стягнень, які можуть застосовуватися до суддів, необхідно віднести звільнення. З цією метою доцільно внести зміни до ч. 1 ст. 88 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та викласти її у такій редакції: «До суддів можуть застосовуватися дисциплінарні стягнення у вигляді: 1) догани; 2) звільнення». Крім того, ст. 83 (підстави дисциплінарної відповідальності) доповнити пунктами: 7) порушення суддею присяги; 8) порушення суддею вимог щодо несумісності. Такі зміни відповідатимуть змісту і механізму реалізації інституту дисциплінарної відповідальності, що сприятиме спрощенню процесу та ефективності його застосування [4, ст.341-343].

Список використаних джерел:

1. Виноградова Л. Є. Юридична відповідальність суддів загальних судів України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.10 / Виноградова Людмила Євгенівна. – О., 2004. – 187 с.
2. Про судоустрій і статус суддів Закон України від 7 липня 2010р. № 2453-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2010 р. – №41-45. – Ст. 529.
3. Маляренко А.В. Про упередженість як підставу дисциплінарної відповідальності суддів // Часопис цивільного і кримінального судочинства. 2012 р. – №1(4). – С. 81-89.
4. Новак О.Д. Особливості дисциплінарної відповідальності суддів // Державне будівництво та місцеве самоврядування. – 2012 р. – № 23. – С. 335-343.

ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ

Яворська Ольга Олегівна, студент магістратури навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Термін «публічна адміністрація» доволі часто зустрічається як в нормативно-правових актах , так і в наукових працях. Незважаючи на це, в сучасній науці досі не сформовано єдиного підходу до визначення даного поняття. Це і зумовлює актуальність досліджень зазначеного питання та необхідність поглиблення наукових розробок. Вивченню даного питання важливу увагу приділяли такі вчені як С. Авак'ян, М. Баймуратов, В. Борденюк, Н. Гнидюк, О. Градовський, В. Куйбіда, К. Колісник, Н. Колосова, В. Колейчиков, Б. Лазарев, Н. Нижник, В. Тимошук, В. Чиркін та ін.. Згадані вчені намагалися висвітлити поняття «публічна адміністрація», виокремити ознаки та проаналізувати засади її діяльності.

Термін «публічна адміністрація» вперше було використано в праві Європейського Союзу. Аналіз окремих нормативно-правових актів ЄС

дозволяє зробити висновок, що у європейському праві існує два визначення поняття «публічна адміністрація»: у вузькому та у широкому значеннях. У вузькому сенсі під «публічною адміністрацією» розуміються «регіональні органи, місцеві та інші органи публічної влади», «центральні уряди» та «публічна служба». Під органами публічної влади при цьому розуміється: «інституції регіонального, місцевого або іншого характеру, інші органи, діяльність яких регулюється нормами публічного права або діями держав-членів; органи, наділені достатніми суверенними повноваженнями країни, які з формальної точки зору не є частиною адміністративного апарату держави-члена, але структура та завдання якого визначені в законі (причому ці завдання належать сфері функціонування держави)». У широкому значенні в європейському праві до «публічної адміністрації», крім органів публічної влади, відносять ті органи, які не входять до неї організаційно, але виконують делеговані нею функції. Водночас, як зазначається у Резолюції щодо публічної (державної) відповідальності, під «публічною владою» (або органами публічної влади), слід розуміти: будь-яку установу публічного права (включаючи державу, регіональні та місцеві органи державної влади, незалежні публічні підприємства) та будь-яких фізичних осіб під час виконання ними повноважень офіційних органів [1, с.11].

Підтвердженням існування тлумачення терміну «публічна адміністрація» у широкому та у вузькому сенсі постають також роботи європейських вчених, які під поняттям «публічна адміністрація» розуміють: сукупність органів, установ та організацій, які здійснюють адміністративні функції; адміністративна діяльність, яка здійснюється цією адміністрацією в інтересах суспільства; сфера управління публічним сектором з боку тієї ж публічної адміністрації [2, с.41].

В літературних джерелах часто зустрічається переклад терміна «публічна адміністрація» як «державне управління», але дані поняття не тотожні, оскільки термін «державне управління» - значно ширший за обсягом, багатший за змістом.

Саме державне управління визначає публічну адміністрацію як сукупність державних і недержавних суб'єктів публічної влади, ключовими структурними елементами якої є: а) органи виконавчої влади; б) виконавчі органи місцевого самоврядування.

У Концепції адміністративної реформи України публічна адміністрація розглядається як сукупність органів та інших інституцій, підпорядкованих політичній владі, які забезпечують виконання закону та здійснюють інші публічно-управлінські функції. Насамперед, увага приділяється органам виконавчої влади, які виконують адміністративні функції держави та у зв'язку з цим є найближчими до населення, тобто здійснюють свою діяльність публічно.

На думку болгарських учених І. Величкова та Б. Бенєва, публічна адміністрація – це керована система, що здійснює різноманітні владні функції, притаманні спеціалізованим інституціям і здійснювані адміністративним персоналом, який згідно з визначеними нормативними документами механізмами створює певні суспільні цінності і задовольняє відповідні суспільні інтереси [3, с.22].

Отже, виходячи із наведених визначень, під публічною адміністрацією потрібно розуміти систему органів державної виконавчої влади та виконавчі органи місцевого самоврядування, інші суб'єкти, що наділені управлінськими та адміністративними функціями, а також підприємства, установи та організації, які покликані забезпечувати виконання закону і діяти в інтересах держави та суспільства в цілому.

Список використаних джерел:

1. Білозерська Т. О. Реформування публічної адміністрації в Україні як крок до європейської інтеграції / Т. О. Білозерська // Форум права. – 2007. – № 2. – С. 11–19.
2. Пухтецька А. «Європейський адміністративний простір» як новела української адміністративно-правової науки: понятійно-термінологічна характеристика // А. Пухтецька // Юридична Україна. – 2006. – № 8. – С. 41–45.
3. Величков І. Теоретическі основи на публичната администрация. Часть първа/ И. Величков, Б. Бенев // София: ЕкоПринт, 2004. - 91 с.